

mondhatja előre, a hatásköri kikötés kérdésére vonatkozóan, hogy érvényes-e a szerződés. A hatáskör kérdésében nem lehet a pert érdemben letárgyalni.

A Kuria, igen helyesen, a hatásköri kikötés érvénye alapján döntött, (P. V. 6293/1924.) kimondván a következőket:

„Az a körülmény, hogy felperesek keresetükkel a szerződés érvénytelenítését is célozták, a szerződésnek azt a kikötését, amely szerint a szerződő felek per esetére kölcsönösen alávetik magukat a budapesti központi kir. járásbíróóság kizárólagos illetékességének és hatáskörének, nem érinthette, mert a szerződés mindaddig, amíg az érvénytelennek, avagy hatálytalannak ki nem mondatik, érvényben állónak tekintendő.”

A perujítás végső határideje. A Pp. 567. §-a szerint a perujítás — a későbbi tudomásszerzés esetétől eltekintve — a végítélet jogerőre emelkedésétől számított hat havi határidő alatt adható be. A Kuria P. V. 4632/1924. számú ítéletével kimondotta, hogy a jogerőre emelkedés a Pp. 410. §-a szerint a felebbezéssel és ellenmondással meg nem támadható ítéletekre a kihirdetéssel következik be. Ennek folytán elkésztetten beadottnak tekintette azt a perujítási keresetet, amely az alapítélet kihirdetésétől számított hat hónapon túl, de az alapítélet kihirdetésétől számított hat hónapon belül adatott be.

Ez az állásfoglalás aggályos. A Kuria maga idézi a Pp. 410. §-ának azt a folytatólagos szabályát, hogy azok a határidők, amelyek az ítélet jogerőre emelkedésétől számítandók, az ilyen ítéletnek a fellebbezés közlésétől számítandók. Ezt az önmagának tett törvényi ellenvetést a Kuria azzal veti el, hogy „a dolog természete szerint ilyen határidőnek a Pp. 567. §-ában meghatározott záros határidő nem tekinthető.” Őszintén szólva, sehol nem látjuk „a dolog természetét.” Az 567. § szerint a perujítás határideje kifejezetten a jogerőre emelkedéstől számít, az ilyen határidőkre áll a 410. § szabálya, hogy e határidők szempontjából nem a kihirdetés, de a közlés az irányadó. A „dolog természetére” való utalással egy ilyen elvi jelentőségű kérdés el nem intézhető. A Kuria valójában adós maradt az álláspont indokolásával. B. S.

Tanuidézés — más bíróság területéről. Erősen tartja magát a jogászai közhithen az a tétel, hogy a bíróság csak a közelben lakó tanut idézhet meg, egyébként megkeresés útján eszközendő a tanukihallgatás. A kir. Kuria P. V. 6352/1924. sz. határozatában kimondotta, hogy „ilyen jogszabály az 1911. I. t.-cikkben foglalt polgári perrendtartásban nem található”. A szóbeliség kétségtelenül jobban érvényesül, ha a perbíróság hallgatja meg a távolabb lakó tanut is, de igaz az is, hogy így a tanu megjelenésével járó fokozott költségek a pereskedést drágítják. Elvi kenyértörésre egyébként ritkán kerül ez a kérdés. Hacsak a felek egyike nem vállalja a tanu előállítását, a bíróság megkeresés útján intézkedik.

Elszakított bíróságnál folyó per és perfüggőség. A gyulai törvényszéknek bontó perben hozott ítélete a nagyváradi táblához terjesztett fel felebbezés folytán. A nagyváradi tábla már a román megszállás alatt, mint román bíróság döntött. Felperes utóbb újabb pert indított a házasság felbontása iránt a már korábban érvényesített jogalapon. A kir. Kuria (P. III. 4071/924.) megállapította a perfüggőséget azon az alapon, hogy a korábbi perben benyújtott felebbezés még elintézetlen és ezen felebbezés elintézésére utasította a szegedi táblát, amelynek körzetébe a gyulai törvényszék jelenleg be van osztva.